

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Ižeń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpošń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Šsmolerjez knihiczišćečni w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Čsecza njeđzela swj. adventa.

24. psalm.

„Wotewće wrota ščěroko a činće durje na šwěcće wyšoke, so by tón kral teje čješće nutschahnył!“ S tutej słowom wita naš kóžde nowe zyrkwine lěto. Dawit je tutón 24. psalm něhdy saspěwał, jako mějesche tón Anjes t swojemu ludej s nowa saczahnyč.

Sa Israel bē šchinja teho šluba widomne snamjo sa Božu hnadnu pschitomnosć. Wona bē to najšwjeczišće, šchtož Israel mějesche. W njej ležeschtej tafli Božeho šakonja. Nad njej bu wopor wujednanja temu Anjesej pschinješeny. Wona bē šawdawł sa to, so je Bóh se šwojim ludom. Jako. bēšche Dawit wschitkich Israelskich njepšheczelow, wošebje Šilistich, pschewinył a šebi Šerusalem na horje Zionje sa wobydlenje wušwolil, dha šo pschede wschēm wo to jene štarasche, so by Bože šlužby, kiž bēchu šo sa čzaš jeho přjedownika, krala Saula, bóle a bóle šhubjowale, šako šrjadowal. Šdyž tež bu jemu šarjeknjene a halle jeho šynej Salomonej dowolene, Bohu na Zionje krašny tempel natwaricž, dha dyrbjesche tola Israel s Božej šchinju na šwjatym měštnje tam šwjatnizu mēčž, hđžež by šo mohł t Bohu modlicž a jemu šlužicž. Šeho lud dyrbjesche wjedžecž, so Bóh mjes nim bydli.

„Semja je Anjesowa a šchtož w njej je; wschón ščěroki šwět, a šchtož na nim bydli.“ Bóh, kiž je njebjeska a semju štworil, tón Wšchěhomóžny, čhysche pschi šwojim ludu na šwjatej horje šwoje bydlo mēčž! Šak

wyšozny wobhnadženy dyrbjal tola tajki lud s tym byčž! Šakše wulke nowe žohnowanje dyrbjalo šo wuliwacž na žyly lud! Šehodla: Wotewće wrota ščěroko, so by tón Anjes nutschahnył!

Pola naš je šo tutón 24. psalm adventski psalm šczynil. A to s dobrym prawom. Šschetož w adventskim čzašu runje čže tón Anjes tež pschězo s nowa pola naš šaczahnyč. A my móžemy a mamy s tuteho Ššalma wušnyč, šak žohnowanja, šotrež Šesuš nam pschinješe, džělomni budžemy.

My dyrbimy na dwoje praschenje prawe wotmolwjenje mēčž:

1. Šchto je tónšamy kral teje čješće?
2. Šchto pōndže na Anjesowu horu?

Šchto je tónšamy kral teje čješće? Dawit wotmolwi: „Wón je tón Anjes šylny a móžny, tón Anjes móžny w bitwoje?“ Šo šlinczi šak šhwalba a džak napschecžo Bohu, kiž je šwojemu ludej dobyče dał a šo sa pomoznika wušnal.

Šež nam je Bóh runje nětk dobyče dał. A sa jich wjele, kiž šo do wójny sa Boha wjazny prascheli njebēchu, je šo tutón čžežki čzaš adventski čzaš šczynil. Šsu pōsnali, so Bóh je, so žiwy, wschěhomóžny Bóh w njebjeskach je. Wón je s nami, tón Anjes móžny a šylny, tón Anjes móžny w bitwoje.

Šaj, tež my šmy wyšozny wobhnadženi, so mamy Bohu šhwalbu a džak prajicž.

A hdyž nowe zyrkwine lěto, kaž so nadžijamy a proškymy, polne dobyče a sa plód tuteho dobyča čješče-połny měr wobradži, hdyž budža našchi njepšhecželjo pšcheminjeni, hdyž smějemy starý porjad, tak so móže kóždy swoje džělo sašo sastaracz a myto šwěrneje prózy wuzič, smějemy potom wscho, sčtož k swojemu sbožu trjebamy? Ně, jene bédženje hišče pšchezo wostanje, bédženje i hrěchom. Sčto dawa nam dobyče? Sčto je tónšamy kral teje čješče? To je tón, kiž praji: „Moje kralestwo njeje wot tuteho šwěta.“ Tež wón je tón Knjes klyn a móžny, tón Knjes móžny w bitwje.

Hdžez Jesuš běšče, tam bychu sacžowali, so je Bóh šam pšchitomny. Kaž i Božim šlónčkom wscho šjawne a jašne nam pšched woczomaj leži, tak njeby pšched nim nicžo potajne wostało, ale kóžda šlósč jeho njepšhecželow a kóždy hrěch na šwětlo pšchischoł. A sčtož by šwój hrěch pólal a so štyštniwje praschal: Sčto mam činič, so bych šbóžny byl? Sčtož by Boha wo hnadu proškyl, teho by wón k šebi wołal: Budž trošctny, tebi šu twoje hrěchi wodate! Tych by pokasal na lubošč a šmilnošč šwojeho njebjeskeho Wótza. A hdyž je wón, kiž běšče bjes hrěcha, šlónčnje tola šwoje žiwjenje wostajil a na šchizju wumrjel, dha je i tym hrěschnu winu druhich na šo wšal. So je jeho šmjercž na šchizju wopor wujednania ša hrěschny šwět, to je pšchi wustajenju šwjateho wotkasanja wuprajil: „To je moja krej, ša waš pšchelata k wodawanju tych hrěchow.“ A hdžez je wodacze hrěchow, tam je tež žiwjenje a šbóžnošč. Sčtož ma tehodla Jesuša ša Šbóžnika, tón ma rukowanje ša Božu hnadu. Duž wotewrcze wrota šchěroko, so by tón Knjes nutsčahnyl!

Ššwjecžmy advent! Jesuš i nowa džě! Čžehodla drje jich wjele na tutym žohnowanju žaneho džěla nima? Dawit derje wjedžesche, sčto k temu škluscha, so by tón Knjes k někomu pšchischoł a pšchi nim wostał. Wón praji: „Sčto pšchińdže na Knjesowu horu? A sčto budže štacž na jeho šwjatym městnje? Kotryž njewinoštej ruzny ma a čžisteje wutrobny je!“ Hdžez tón Knjes je, tam ša hrěch žaneho ruma njeje. A runje tak, hdžez Jesuš je. Tehodla napomina tehdy, jako Jesuš wustupi, šan šchěženil šwój lud: Čžinčze pokutu, pšchetož Bože kralestwo šo pšchibližuje!

Njewinoštej ruzny! Maškej ruzny móžetej šo prózowacz a něšcto dobre džělacž, so bychmy dawacz měli potriebnym, a móžetej rany wobalecz. Móžetej pak tež zuse šubło bracz a rany bicž, ša tym, kajtaž je wutroba, hacž je dobra a čžista abo šla a njeczista. Sčto pónđe na Knjesowu horu? Kajke móžne napominanje k pokucze! Kaž wjele leži pola naš we-šlym! Šo šdacžu je našch lud pšchi špoczatku wójny šwojeho Boha i nowa pytal a namakal! Krašne wopory je pšchinješl ša wótžny kraj! Dolho pak njeje tralo, dha je štara šebicnošč wotuczila, kiž na to myšli, tak njeby dacž, ale bracz mohla. A kaš nješanbicžiwje je 6. kašnja šo runje w tutym tak šhutnym čžaku pšchestupowala! Še našch lud pšchi wschěm krašnym dobyčju našchich pólnošchěrych woprawdže Boži lud? Njeje hrěch tón Knjes, kotremuž šo wrota šchěroko wotewrja?

Sčto budže štacž na Knjesowym šwjatym městnje? Nječ tuto praschenje pšchi špoczatku noweho zyrkwineho lěta naš k temu hnuje, so bychmy šo pruhowali, kaš k swojemu Knjesej štejimy.

Kaš powitam ja Tebje? Tak runje nětk rad špewamy.

Čžim wšchšchi je hósč, čžim wjetschu čješč jemu wopokasamy. Čžim lubšchi nam něchtó je, čžim wutrobnišcho jeho witamy. Kaš na pšchiklad budžemy šwojich wojowarjow witacz, hdyž šo po dokonjanej wójnje šbožownje domoj wrócza! Wšchu móžnu čješč a wješele budžemy jim wopokasacz! A we šwjatym adventškim čžaku čže tón pola naš sacžahnyč, kiž je ša naš nad hrěchom a šmjercžu dobył, pšches kotrehož dyrbinny žiwjenje a šbóžnošč, wěčny měr měčž!

Kaš powitam ja Tebje? Bóh daj nam, so bychmy šwojemu Knjesej dom a wutrobu wotewrili, so by wo naš to šlowo placžilo: „Tón budže žohnowanje wot teho Knjesa dostawacz a prawdošč wot Boha šwojeho šboža!“

Šamjen.

V. w H.

Pšchińdž, Knježe Jesu!

Kralež wowka we šwojej komorzy šhora ležesche. Wšchědne džělo, starošče, wššoka měra lět běchu ju čžipke, a jeje šuchej ruzny, škufej woczny a krotki dych a šlabny hłób pšchi kožu šedžazeho šyna pšchěšwědči, šo drje macž tón ras wjazny nještanje. Wjele wšchal jemu tež hacž dotal njebē pomhacz mohla, ale wona bē tu tola byla a to a druge radžila. Wot teho čžaka, hacž bē šhnej mandželšta wumrjela, bē šašo wscho w domje placžila; priedy wšchal bē po njebohej myšli šchto, šyn bē šo po njej škožowal a pšchi tym druhdy macžer škomdžil. Šeju Šandrij, jenicžli wowžny wnuč, pšchi ruskich mjesach we wójnje štejesche. Wumrjetaj-li wowka a wnuč, potom tu nan žyle wošamocžentny šteji. To jemu wutrobu wobčezowasche a jeho k macžeri wabjesche, tak dolho hacž ju hiščeje ma.

„Mi je šo wostudžiko. Dolho drje tu wjazny čžakacz njebudu. Mašch-li šhwile, čžitaj mi, šano, pošledni šlaw i biblije.“ Wowka njewjedžesche, šo šo hižom čžmicžka a šo šo wjazny čžitacz njehodži.

„Ša hnydom šapocznu“, šan wotmolwi, „čžu šebi jeno šwězu pšchihotowacz. Ale njedyrbju čži radšcho wo Šbóžnikowym narodže čžitacz. pšchetož ša šti dny mamny hody.“

„Šu, potom tež; najpriedy pak tamny šlaw.“

Šan pšchi škufej šwěžny čžitasche: „A njebudže wjazny žaneje nožny, a njebudža trjebacz ani šwěžny ani šlónčneho šwětk; pšchetož Bóh tón Knjes budže jich roššwěczecz.“

„Šano, ja šašo widžu“, wowka šdychnywschi šchepny. „Něka, šchtomny, haša polna ludu, wscho tu je. Ma wššokim štole čžlowjel w bēkej drasče šedži a na mnje pokasuje.“

Šan dale čžitasche: „Šlaj, ja pšchińdu bórny. Šbóžny je, kiž džerži šlowa teho wěšchčzenja.“

„Šano, hdyž pšchińdže, pomhaj mi postantycz; čžzemoj jeho witacz. To budže rjenje!“

Ššyn widžesche, šo ma macž šwoje myšle na Šbóžnikowy pšchikhad škožene; jemu bu džiwno. Wón dale čžitasche: „Šlaj, ja pšchińdu bórny a moja mšda šo mnu, ju wudželicž, kaž je ju kóždy šaškužil.“ Nětko mjelčesche. Šemu šlowo mšda myšle šbudžowasche. „Ša tež něhdy na šmjertnym kožu ležu. Nješšym pšchezo byl kaž moja macž. Ša móže šo wješelicž. Šusto šym šwaril, macžeri ššly šawinowal; ša wjele njedžel do žaneho Božeho domu a ša žyle lěto k špowjedži njepšchischoł. Ach, to šlowo mi do wutrobny pšchima: Ša pšchińdu bórny a moja mšda šo mnu. Sčto šo mnu budže?“

Macž jeho i tajkich myšlow wubudži prajny: „Čžitaj dale!“

Wón šašo pomalku čžitacz šapoczja a čžitasche hacž do pšched-pošlednjeje šchucžki: „Šaj, ja pšchińdu bórny. Šamjen. Šaj, pšchińdž, Knježe Jesu!“

Macz i cziha sa nim wospjetowasche: „Haj, pschiindz, Knjeze Jesu! Samjen.“

Ledom be wuprajila, dha so do wotnjeschka faklepa. „Wón dže!“ se wšchem napinanjom sawoła. „Sa chzu so pohynycz, pomhaj mi!“

San so hewat lohzy nještózi, ale we wotomiku jemu wšcho jene njebe; bibliju pak hnydom i ruki položi. Knjeze chzysche prajicz: „Maczi, smeruj so!“ dha so drugi ras wo wotnjeschko klepasche, a něchtó so wonka woprascha: „Nano, wowka, staj dha doma?“

„To je sawescze Sandrijt“, sawoła nan a bēžesche won jemu napscheczo. Tak be. Nan a hyn padnyschtaj hebi wokoło schije. Njenadzite sakowidženje wobemaj wjazny hylow nacžini hacž kłowow domoli.

Esyn be na pječ mēkazow we wójnje stal a nětko na domow- lenzu domoj pschischol, cziha a stromy.

Do komorki pschischedschi hnydom i wozynemu ložu pschi- stupischtaj. Wowka be mjes tym wuška. „Wowka!“ „Maczi!“ — žane kłowo ju njerubudzi. Wobliczo a ruzny bēšchtej smnej, dych wuwostal. Zeje poslednje sdychnječžo: „Pschiindz, Knjeze Jesu“, be so dopjelničo. Esylsy wješela so rucze do hylow frudžny wobrocžichu. Bēšche to tež spodžitwone setkanje, zyle kaž be hebi wowka husto spěwala: „Sunu so dom namakasch, hdyž by w zusbje wjele wustal.“ Wowka a wnuf bēšchtaj so tež domoj namakaloj, hacžrunje kóždy do drugeje dominy. Sapšchim- njenaj psches wozynnu kmjercz nan a hyn sacžuwaschtaj Šbóžnikowu pschitomnoscz a kłapanje wo jeju wutrobu, a nutnje nětko pschi kmjertnym hwoj Wótczenasch spěwaschtaj.

Hodowniczku be wozynny pohrjeb. Eso i pohrjebniščeža wrócziwšchi so zyle wošamoczenaj sacžuwaschtaj, a hody buchu jimaj tón krocž czaš hlubokeho žarowanja. Ale kłowo pschi rowje i nimaj rēčžane jeju troschtowasche: „Erudoba je mhka a hylsy hu deschcz, ale sadny wobeju kłonzo hwēczi, to je troscht Božeho kłowa. W jeho hwětke pósnajetaj, so je waju macžeri a wozyn lóž na lubosne městno padnył a so je so ji i hodam rjane herb- stwo dostało. Schtož pak je luby Bóh wamaj i jenej ruku wšal, to je wamaj i drugej czim bohatscho dał, pschetož tež wamaj je so dženša we wutrobje tón Šbóžnik narodžik, a nanaj je so hyn i krawneje wójnny i troschtej a i wješelu wróczik, hyn pak je škladnoscz namakal, hwojej wozyn, kiž je so wšchēdnje sa njeho modlika, hiščeže poslednju luboscz wopokasacz a nanowe žarowa- nje dželizny njescz pomhacz. Haj šbóžni hu czi frudni, pschetož woni budža troschtowani.“

J. K.

Kak je Bohuškaw i Dubowina Boha spósnal.

Powjedaščžo wot Khrystofa Schmida.

Pschetožik J. Buf.

9. staw.

Studniczka a deschczik.

(7. pokračowanje.)

Methodij wróczil so i nacžerjenej kłanu sašo do sahodny, a počža nuchawli krjepicz. „Ach, schto hebi tola myšlišch, schto tola cžinišch?“ džesche Bohuškaw, „ty džē hebi rjane rōžicžki šlonzu- jesch; nětk budže barba wescze puschczecz.“ Methodij so kmējo wotmolwi, „so kwětli a sela, štwjelza a łopjena, kētki a schtomny, kotrež maja tež wēšte žiwjenje, i temu wodu runje tak nusnje trebaja, jako cžlowjek napoj.“ „Tola schto dha móže“, woprascha so Bohuškaw, „wšchem tymle rostlinam wody doscz nanoschycz? Schto dha tam horje kash, so by schtomny wyšofo na wješichu tamneje hory wokrjepjak?“ Methodij jemu wotmolwi: „To je

wšcho derje wobstarane. — Kak a na kaje wšchne, to hnadž prjedy šhonišch, hacž so nadžijesch“, pschistaji putnik, na daloke mróczalki pohladujo.

A woprawdže pschihna so po khwili cžorna mróczel psches hory — počža potapowacz a próschicz a da so bórsy do hylneho deschczja. To bēšche sa Bohuškawka sašo něschto spodžitwone. „To je jara duschna pschiprawa“, prajesche wón, „ta czi wjele džēla salutuje. Kak krašnje tu woda w tyšaz krjepkach dele pada, kaž i krjepjazeje kłany! — Tola schto dha tule mróczel, kaž ty spo- džitwnu pschiprawu pomjenowa, hem pschihna? Schto nanosch telko wody tam tak wyšofo horje? Kak so to ma, so mróczel tak lohzy w powēšje pluwa a so dele njepanje?“ — „To wšchaf wšchitko hiščeže šhonišch“, wotmolwi Methodij. Pachokk pak hiščeže dołho na mróczalku pschihadowasche; naposledku so wona rospłunhwšchi šhubi, a njebjó be sašo jašne a módre.

Mjes kamymi tajkimi nowymi wēžami, mjes radosczemi a spo- džitwanjom be so hólczjezej džēn jara khēšje minyl. Pschetož sto wēžow, na kotrež my drusy ludžo wšchēdnje je widžizny ani nje- ledžbujemy, bēchu Bohuškawkej lube džitwy, a wina wšchelafich jeho napraschowanjom.

Naposledku chzysche so kłonzo i tamneho bofa jěsora khowacz. Bohuškawk šastroženy a w štrasche sawoła: „D šlē, kłoncžo pod- nurja so tamle do wody; nětk sawescze hašnje, a wšcha naju wješelošč je ke kónzej. Sdy bychmój hebi tež někajku lampu sa- šwēcžicz chzylóž — to by namaj w teje wulkej rumninje mačo pomhala.“

Putnik hólczjeza spokoji. „Njemēj wo to žanu staroscz, luby hynko“, džesche wón. „Nētkle štoro spacž pōndžemój; i temu žaneje hwēžny njetrjebamój. Šacz so wušpimój, budže namaj kłoncžo i drugeje štrony mjes tamnymi horami sašo šhadžecz, kaž by to džēnša rano widžal. Tak bēži wono, ani so by wotomik- njenje smērom štało, štajnje kłowokolo hwēta a wobhwēcža a wohrēwa wšchitko.“

10. staw.

Najważnišche praschenje a najwērnisšche wotmolwjenje.

Bohuškaw pschiindže pak na hwoje prjedawšche praschenja, na kotrež jemu mudry putnik je samyškóm na mēscze wotmolwjak njebe, so by psches to hiščeže wjetšchu wēžipnoscz we nim šbudžik.

„Nó, kak dha so to ma“, počža so hólczez i nowa praschecz, „so kłonzo pschezo sašo šhadža a so kłowa? A schto je tule wulku, krašnu a tak wyšofo kulojtu pschestrēn natwaril a tak rjanu módrú wobarbil? Kak je so tam do štały telko wody wšalo, so pospochi tak nadobnje won bēži? Schto wodži mróczele, so tak lohzy w powēšje pluwaja a wšchē rostliny i tyšaz hylsto- taznymi krjepkami macžerja? Schto wuczi ptaczki bjes pischczalki tak rjane spēwy? Schto je kwětli a schtomny do tak mólcžkich šornjakow šhował, so wone, hdyžkuli chzemny je mēcz, wurostu, semju daloko a šchēroko i trawu a krašnymi kwētkami wobkryja, a naž i tak wošebnymi darami wobohaczera? Schto je to wšcho tak derje a tak krašnje ščinił?“

„Potajkim ty woprawdže mēnišch“, džesche putnik, „so dyrbi tu něchtó bycz, kotryž je to wšcho tak derje a krašnje ščinił?“

„To so wē“, wotmolwi Bohuškaw, „temu džē hinał bycz njemóže. Schtož by temu wēricž njechał, njemohl pschi štrawym rošomje bycz. Mužojó w naschim wobhdenju dyrbjachy dołho džēlacž, chzychu-li jo jenož małko wjetšche ščinič. Sunu chzysche kruch wjetšha španycz, a tu mējachy wulku próžu, hdyž chzychu jón trochu podpjeracz. Tež našcha lampa so kłama wot so nje- šašwēcžesche; a njechachmy-li pōczmje šedžecz, dyrbjachmy na nju derje ledžbowacz a pschezo nowy woliy pschiliwacz. A wódnny kud dyrbjesche tež pschezo i nowa boliwany bycz, jeli so njechachmy

pieża tradacj. Seniczku różiczku i papiery wureśacz — to dawa hiżom wulku prózu, a dyrbitej k temu dobrej woczki bycz; to sam derje wem. — So pak wšchitto, ſchtož tu wołoko ſebje widžu, wot cžłowjecžich rukow wudžekane bycz njemóže, to praji mi pšchi dal- ſchim rosmyšlenju mój rosum. Šchto pak tón je, kiž je wšchitto tak ſčžinił, to jenož bych rad wjedžak.“

Nětkle, hdyž běšche hólczez wot wulkoſcže a kraſnoſcže ſwěta a wot mudroſcže, kotraž ſo wšchudžom pokawoſaſche, hnuty, a wot mnohoſcže dobrotow, kotrež wšchudže widžesche a ſpoſnawoſaſche, tak rjež pšchemoſaty, hdyž čžyſche i najwjetſchej wčžipnoſcžu ſhonicz, ſchto tón wulki dobroczet je, wot kotrehož wšcho wulhadža, nětkle bě čžaſ a najlěpſcha pšchiležnoſcž, ſo by putnik hólczezej wo Bohu, wo Božej wšchedomóžnoſcži, najwjetſchej mudroſcži a dobročžiwnoſcži rěčecž počak. S wulkej nutroſcžu, i hnuthm hloſom, ſe ſylhami we woczomaj džeſche putnik: „Ty maſch pra- wje, lube džečžo, ſo dyrbi tu něchtó bycz, kiž je wšchitto tak derje a tak kraſnije ſčžinił; tehole wšchedomóžneho, najmudriſcheho a najdobrocžiwſcheho, kotryž je wšchitte tele wěžy ſčžinił abo ſtworił a tež cžłowjekei žiwjenje dał, mjenujemy B o h a, naſcheho lubeho njebjeskeho Wótza.“

Raž tamne ranje, na kotrymž přeni króčž ſkónzo ſthadžecž widžesche, hdyž ſe ſwojimi pšchekraſnymi pruhami wšchitto poſko- cžowoſaſche — tak, haj hiſcže ſpodžiwniſcho běšche hólczezej pšchi tyhle ſłowach we wutrobje. Pomyšlenje na Boha ſthadžesche kaž tak rjež nutſtowne ſkónzo we nim, kotrež jeho rosum roſ- ſwětlowaſche, jeho wutrobu wohrěwaſche, tak ſo ſo jemu žyky ſwět wołoko ničžo druhe bycz njeſdaſche, khiba ſame dobroty jeneho luboſčžiweho Wótza.

„Haj, luby Bohuſkawo“, džeſche Methodij dale, hnucže hólczezoweje wutrobny pntnywſchi, „Wón je tón, kiž je wšchitto, ſchtož tu widžič, ſtworił. Wón je tamónle kraſny, módry wjerč, kiž ſo njebo mjenuje, ſeſtajał. Wón je ſkónzo ſaſwěcžil, a jemu wšchědny pucž pšchipoſaſał. Wono ſwěcži nam pšchi naſchim džełe; pšches jeho cžople pruhi ſrawi ſad a žito runje tak, jako ſo jědže pšchi wohnju warja. Wón dawa wodže ſe ſkawow bēžecž a i mróčelow padacž, ſo by napojil a wšchitto wolkšewik. Wón wupyſcha naſchu ſemju i travu a i kwětkami a dawa różiczkam barbu a wón. Wón dawa nam i hruſlojeteje role wšchědny khlěb, a wobcžežuje ſchtomowe haſny ſe wšchelakimi plodami. Wón ſtwori ſchtom, kiž naſ ſe ſwojim khlódkom wolkšewja a ſe ſwojim drje- wom wohrěwa. Wón nawucži ptacžki jich ſpěw, i kotrymž naſ ſwjeſeluja. Wón woblecže jehnjatko, tu tebi k nohomaj wotpoczō- waze, i kipej mjehſtej wołmu, i kajſejež je twoja a moja draſta wudžekana. Wón dawa nam wšchitto, ſchtož k byhlenju a k wot- pocžowanju trjebamy. Wšcho je wón tak kraſnije ſčžinił, ſo bych- my na jeho ſkutkach ſo ſradowali, jeho lubowali, jemu poſkluſchni byli, a něhdy k njemu pšchincž móhli — do hiſcže wjele kraſ- niſcheho ſwěta, jako tu wołoko ſo widžič, hdyž ſmějemy pšchi nim hiſcže wjele wjetſche radoſcže. A hacžrunje jeho nětkle hiſcže widžecž njemóžemy, dha tola wón naſ wšchudžom widži, klyſchi kóžde naſche ſklowo, haj wě tež wšchě naſche myſle. Wón je kóžde wołomikjenje pšchi naſ, a wodži naſ na wšchěch naſchich pucžach. Wón wumóže tež tebe i cžmoweho wobhydlenja mjes rubježnikami, a da cže na rukomaj ke mni donjeſcž. Wón je naſch najwjetſchi dobroczet, naſch najlěpſchi pšcheczet, naſch naj- luboſčžiwſchi Wótž.“

Bohuſkaw pšchipoſkuchaſche pobožnemu putnikej i najwjetſchej ledžblivoſcžu a i pohnutej wutrobu, a njepuſcžeji jeho i woczow, tak ſo ani ſhonil njebē, ſo je mjes tym nóž ſo pšchibližila. Měſacžk, přjedy runja małej lědma widžomnej mróčžakžy na njebju, ſwěcžeſche nětk w najrjeſiſchej jaſnoſcži, a ſtejeſche, i wjele tybaž blyſkotazyhmi hwěſdami wobdaty, wyžofo nad jeſorom. Jeſor

bē wulkemu, jaſnemu ſchpihelej podobny, a ſdaſche ſo, jako by w nim druhe njebo i měſacžkom a mróčželemi bylo. Na ſchtomach njehiboſche ſo žane liſčicžko, běšche žyly cžicho. Nlowe, hiſcže njeſnate ſacžucže — ſacžucže pobožnoſcže, hkrboſeje poſor- noſcže a nutroſcže pšchi wšchudžepšchitomnoſcži Božej pšchemja hólczezowu wutrobu. A nětko ſtykny putnik ružy, ſbēhny woczki k njebju a poča ſo wóſje modlicž — tež Bohuſkaw, to widžo, poſbēhny přeni króčž ſwojej rucžy k njebju, a wupraji kóžde ſklowo po nim. Šyly bēžachu wbohemu džeſcžu po ližomaj pšchi pomyšlenju, ſo je jemu Boh, kotrehož dotal ſnał njebē, tola hižom telko dobrotow wopoſaſał. A hdyž bē putnik paczerje doſpěwał, pšchitaji Bohuſkaw k wulkej radoſcži pobožneho Methodija ſam wot ſo hiſcže tute ſklowa: „Sa ſo tebi, luby a dobročžiwny Božo, tež hiſcže džaſuju, ſo ſy mje i mojego přjedaſcheho cžmoweho, wohidneho wobhydlenja wumóžil, a k temule dobremu mužej do- wjedł, kiž mi tak wjele dobrego a kraſneho wo tebi powjedawſche.“

Putnik wſa hólczez a ſa ruku a wjedžeſche jeho do ſwojeje ſtwicžki. Tu pšchihotowa jemu ložo i mjehleho moču, a wodžē jeho i tołſtej wołmjaney plachtu. Bohuſkaw, mucžny doſcž, bórſy wuſny.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliſka a i daloka.

* **Sandženu nježelu** mějeſche ſo lětuſche poſlednje ſerbſke ſemjejenje w Draždžanach. Špowjednu wucžbu mějeſche knjeſ ſarač ſſchizan i Kotež a přědowanje knjeſ ſarač Domaſchta i Budetež.

* **W tym čžaſu**, hdyž ſo jich bohužel wjele bjeſſwědomniwých cžłowjekow pšches wurjadne wójniſke dołhody wobohacžicž pyta, je dobre, pokajač na ludži, kotřiž dobru ſhwalbu ſtajnje ſdžerža, ſo tajke cžinjenje ſažudžuja. A to je wulki fabrikſki wobſedžet Krupp w Eſſenje, kiž kanony ſa naſche wójſko džełe. Krupp je w ſandženym lěcže něhdže 20 milijonow hriwnow dobytka wjažy měl hacž přjedy. Ale woni njeſſu tehodla ſwoju dividendu po- wſyſchili, ale ſu te žyly wjažy wuſſyhtowane pjenjeſy w tej měrje, kaž dołhody poſlednjeho mērneho lěta pšchecroča, k lěpſchemu ſmilnych napravow dali. Woni potajkim njeſſu wot wopravo- džiſkeho wójniſkeho dobytka ničžo ſchowali. To dyrbjalo i pšchi- kladom bycz ſa druhich.

* **Šchtož ſebi huſto i naſchimi lubymi wojakami** wonkach na bitwiſcžežu piſche, budže wobkhežžbowacž, ſo woni woſebje rad poſtne napohladnižy i wobraſami pólnych pohrjebniſcžežow domoj ſčželu. To woſnamjenja to pobožne cžucže napſchecžo jich padnjenyh towarſcham. A je tež wopravdže hnujaze klyſhecž, i kajſej luboſcžu woni te pohrjebniſcžeža tam wonkach hladaja a wupyſchuja. Woſebje rjenje wothladane je pohrjebniſcžežo w Lens, na kotrymž je wulki džel pola hórki Loretto padnjenyh ſwój poſledni wotpocžinik namaſał. Přědku ſteji na pomniku napižane: „Tym w bitwach wołoko Loretto ſmužicže padnjenyh rycžerjam.“

„**Bombaj Bóh**“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale je tež we wšchěch pšche- dawarňach „**Serb. Nowin**“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwórcž- lěta plačži wón 40 pj., jenotliwe cžiſtla ſo ſa 4 pj. pšchedawaju.

Samolwity redaktor: J. Gółč. Šoburedaktor: J. A. Kapleř. Čžiſcžežet a nakladnik: M. Smoleř.